

РЕШЕНИЕ

№ 441

гр. Пловдив, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: М. П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от М. П. Петрова Въззивно търговско дело № 20225001000419 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №260094 от 06.04.2022г., постановено по т.дело №142/2021г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, З. Е.“АД, ЕИК ****”, с адрес: гр.С., бул. Х. К. № **, е осъдено, на основание чл.432,ал.1 от КЗ, в качеството му на застраховател за риска задължителна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите на автобус „И. С.“ с рег.№**** към 09.09.2018г. по полица BG/****, да заплати на С. П. Т. с ЕГН:****, със съдебен адрес: гр.С., ул. ****-адв.Р. М., сумата от 150000лв. като обезщетение за неимуществените вреди, които е претърпял във връзка със смъртта на майка си М. И. Т.а, настъпила на 09.09.2018г., вследствие усложнение от получените тежки наранявания на долни и горни крайници, понесени при ПТП от 17.06.2018г., състояло се в гр.П., на бул. ****, причинено от РРР, при наличие на влязла в сила присъда по НОХД №****г. на ПОС, ведно със законната лихва от 01.07.2020г. до

окончателното плащане, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивски окръжен съд, сумата от общо 6200лв., от която: 6000лв. – държавна такса върху цената на иска, от внос на която ищецът е бил освободен в производството на основание чл.83,ал.1,т.4 от ГПК; 200лв. – възнаграждение за вещи лица по въпроси на ищеца, включени в предмета на допуснатата по делото комплексна експертиза, от внос на които ищецът е бил освободен в производството на основание чл.83,ал.1,т.4 от ГПК.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят З. Е.“АД, който чрез пълномощника юрисконсулт С. К. го обжалва в частта му, с която предявеният иск е уважен за сумата над 80000лв. до присъдената от 150000лв., както и в частта му относно началната дата на законната лихва и разноските. Изложени са конкретни доводи за неправилност на решението в така атакуваните му части като несъобразено с действително претърпените от ищеца вреди и наличното съпричиняване от страна на пострадалата М. Т.а, както и с разпоредбите на чл.497,ал.1 във връзка с чл.496,ал.1 от КЗ, според които най-ранният момент за начисляване на законна лихва е изтичането на тримесечния срок за произнасяне на застрахователя, считано от датата на предявяване на извънсъдебната претенция пред него, или в случая от 02.10.2020г., а не от определената начална дата 01.07.2020г. Претендира за отмяна на решението в обжалваните части и за присъждане на разноски за всички съдебни инстанции.

Въззиваемата страна С. П. Т. е депозирал чрез пълномощника си адв.Р. М. писмен отговор на въззивната жалба със съображения за нейната неоснователност и искане тя да бъде оставена без уважение.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предявен е от С. П. Т. против З. Е.“АД иск с правна квалификация чл.432,ал.1 от КЗ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 150000лв. за претърпените от него болки и страдания от смъртта на неговата майка М. И. Т.а, настъпила на 09.09.2018г. вследствие усложнение от получените тежки наранявания на долни и горни крайници при ПТП на 17.06.2018г., в гр.П., на бул. *****, виновно причинено от РРР при управление автобус „И. С.“ с рег.№*****, собственост на „Х. Б.“АД, за

който е била сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена с полица BG/*****, при наличие на влязла в сила присъда по НОХД №*****Г. на ПОС, ведно със законната лихва от 01.07.2020г. до окончателното плащане.

С отговора на исковата молба ответникът З. Е. „АД е признал наличието на застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, валидна към датата на ПТП. Оспорил е механизма на ПТП, обема и интензитета на твърдените неимуществени вреди и причинната им връзка с процесното ПТП. Заявил е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалата М. Т.а, изразяващо се в нарушаване на редица разпоредби от ЗДвП и в наличието на съпътстващи нейни здравословни проблеми – двигателни проблеми с крайниците, намалени слух/зрение, ментални проблеми, възрастови психически и/или физически здравословни отклонения, съществено допринесли за настъпването на инцидента, и обосноваващо принос от 50%. Оспорил е размера на претендираното обезщетение като завишен. Оспорил е акцесорната претенция за законна лихва, включително досежно началната дата, от която такава се дължи, считайки тя да е 02.10.2020г., на която е изтекъл тримесечния срок за произнасяне от застрахователя, считано от датата на предявяване на извънсъдебната претенция пред него, с позоваване на чл.497,ал.1 във връзка с чл.496,ал.1 от КЗ.

С допълнителната искова молба ищецът във връзка с възраженията относно механизма на ПТП се е позовал на влязлата в сила присъда по НОХД №*****Г. на Окръжен съд-Пловдив, с която счита да е установена причинната връзка между смъртта на майка му и процесното ПТП, съответно претърпените от него неимуществени вреди. Оспорил е възражението за съпричиняване като неконкретизирано досежно твърдените нарушения на ЗДвП и неподкрепено с доказателства, включително относно съпътстващите здравословни проблеми. Оспорил е възраженията относно размера на претендираното обезщетение и началната дата на законната лихва, считайки тя да е 23.07.2018г., на която застрахователя е уведомен за настъпилото ПТП, евентуално 01.07.2020г., на която е предявена пред застрахователя претенцията за обезщетение, позовавайки се на чл.493,ал.1,т.5 във връзка с чл.429,ал.2,т.2 и ал.3 от КЗ.

С отговора на допълнителната искова молба ответникът поддържа влязлата в сила присъда да е задължителна единствено досежно поведението на подсъдимия, но да не установява поведението на пострадалия и обстоятелството дали той е допринесъл с действията си за вредоносния резултат. Оспорил е доводите относно началната дата на периода на законната лихва.

С първоинстанционното решение искът е приет за допустим, с оглед спазване изискването на чл.498,ал.3 от КЗ преди завеждане на съдебната претенция да се отправи такава до застрахователя, което е сторено с молба от 01.07.2020г., а искът е предявен след изтичане на срока по чл.496,ал.1 от КЗ. Прието е за установено от фактическа страна с влязла в сила присъда по НОХД №*****г. на Окръжен съд-Пловдив РРР да е признат за виновен за това, че на 17.06.2018г. в гр.Пловдив, в северното платно за движение на бул.“Б., ****, при управление на автобус „И. С.“ с рег.№***** е нарушил правилата за движение по чл.68,ал.2 и чл.132,т.3 от ЗДВП, вследствие което е причинил по непредпазливост смъртта на М. И. Т.а, настъпила на 09.09.2018г. Прието е към датата на произшествието рискът ЗЗГОА за автобуса да е бил застрахован при ответника. Починалата при ПТП М. Т.а оставила за наследници сина си и ищец С. Т. и дъщеря си ДА. Прието е, противно на показанията на св.А. и видно от събраната медицинска документация и приетото заключение на СМЕ, М. Т.а да е страдала от множество заболявания, включително свързани с крайниците и зрението, които, обаче, да не се установява с показанията на св.Р. и приетото заключение на САТЕ да са довели до съпричиняване на ПТП. Прието е въз основа на заключението на СМЕ, че вследствие травмите при ПТП Т.а е получила сепсис, който е единствената причина за смъртта ѝ, без придружаващите заболявания, от които е страдала, да са допринесли с нещо за нея, както и проведеното лечение да е било правилно и изцяло отговарящо на изискванията на добрата медицинска практика, като то би могло да доведе до спасяване на живота ѝ, ако бе приела предложената ѝ аргументирано от лекарски консилиум още на 09.07.2018г. висока ампутация на бедрото. Въз основа на тази фактическа обстановка е прието да е налице основанието на чл.432,ал.1 от КЗ във връзка с чл.45 от ЗЗД за ангажиране отговорността на застрахователя за претърпените от ищеца като увредено лице по смисъла на чл.478,ал.2 от КЗ неимуществени вреди, каквито реално, с оглед и на показанията на св.В. Х.,

да е претърпял. При определяне на справедливият размер на обезщетението съдът е взел предвид, че вредите произтичат от загубата на живот, който е най-ценното благо, както и 78-годишната възраст на починалата, а също и обстоятелствата, че, макар и да е бил в зряла 42-годишна възраст към датата на смъртта на майка му, ищецът все още е нямал собствено семейство, а майката е била единственият му останал родител, като помежду им е имало изключително силна връзка на обич и привързаност, подсилена след трагедията в семейството, свързана с бащата, тежестта по обгрижването на който е била поета от тях двамата, и е била запазена, въпреки че в един момент ищецът е напуснал страната и е отишъл да работи в чужбина, но е продължил да се грижи семейството му да има всичко, като смъртта на неговата майка му се е отразила изключително тежко, което е станало причина дори да не присъства на погребението ѝ, за да я запази в паметта си като жива, а впоследствие му е било необходимо време от почти две-три години, в които със собствени сили да възстанови равновесието си и интереса към обикновените неща от живота, преминавайки през период на изтощителна работа като средство за забора. При тези обстоятелства и съобразявайки цитирана съдебна практика за аналогични случаи и настъпилата междувременно съществена промяна в социално-икономически план, съдът е приел, че претендираното от ищеца обезщетение от 150000лв. отговаря на принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД. Приел е за недоказано възражението на ответника за съпричиняване, тъй като от никое от събраните доказателства не е установено поведение на пострадалата, съпричиняващо падането ѝ в автобуса и прегазването ѝ от него, нито е установено смъртта ѝ да е настъпила вследствие и/или при принос и на някое от множеството заболявания, от които е страдала преди ПТП. Приел е законната лихва върху търсеното обезщетение да се дължи от 01.07.2020г., доколкото, съгласно чл.493,ал.1,т.5 от КЗ застрахователят покрива отговорността на застрахования не само за неимуществените вреди в случай на смърт, а и лихвите по чл.429,ал.2,т.2 от КЗ, от по-ранната измежду датите на постъпване на застрахователната претенция на увреденото лице пред него и датата на уведомяването му от застрахования за настъпване на застрахователно събитие, а в случая никоя от страните не е сочила дали застрахованото лице е подало уведомление по чл.430,ал.1,т.2 от КЗ до застрахователя и е установено, че претенцията на ищеца до ответника е

постъпила пред последния на 01.07.2020г., като подадената от самата Т.а като увредено лице на 23.07.2018г. не ползва ищеца за търсеното от него в лично качество обезщетение.

Настоящата инстанция, с оглед правомощията си по чл.269 от ГПК, намира първоинстанционното решение за валидно, а в обжалваната му част и за допустимо.

Ищецът е предявил претенцията си за плащане на обезщетение за неимуществени вреди с писмена молба, получена на 01.07.2020г., като е безспорно, че в срока по чл.496 от КЗ застрахователят не е заплатил такова, при което и съгласно чл.498,ал.3 от КЗ.

Спорът във въззивното производство, с оглед пределите на въззивната жалба, касаеща осъдителната част на първоинстанционното решение за разликата над сумата от 80000лв. до пълния предявен и присъден размер от 150000лв., се свежда единствено до размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди.

Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД при съобразяване с конкретните обективни обстоятелства от значение за степента и интензитета на търпените болки и страдания.

Безспорно е за страните във въззивното производство установеното въз основа на приложената медицинска документация и приетото заключение от 21.12.2021г. на СМЕ, че вследствие пътно-транспортното произшествие на 17.06.2018г. М. Т.а е получила размачкване на меките тъкани на дясна ръка и десен крак с отлепване на кожата в областта на бедрото, счупване на двете кости на дясната подбедрица в областта на глезена с изкълчване на петата ходилна кост, като незабавно е била откарана в Спешното отделение на УСГ“ЕАД, в което болнично заведение след проведено лечение е починала на 09.09.2018г. от сепсис вследствие усложнение от травмата на десния крак. Според показанията на ангажирания от ищеца св.В. Х., близък негов приятел още от детските години, С. винаги е живял в едно жилище с родителите си, а, когато започнал да пътува в чужбина, ги подпомагал финансово и всеки път, когато се прибирал, задължително правел ремонти, за да им осигури всичко. Между С. Т. и неговата майка винаги е имало близки и топли отношения на обич и привързаност, благодарение на които успели да преминат дълбока

криза в семейството в средата на 90-те години, когато баща му загубил по-голяма част от бизнеса и след това му открили сериозно заболяване, вследствие което му отрязали първо единия, а след това и другия крак, при което той не искал да живее и да бъде в ущърб на семейството, а грижите по обслужването му били поети от двамата. Към датата на инцидента с майка му ищецът бил в чужбина, където от преди това живеел, и от него по телефона свидетелят узнал за случилото се. След няколко дни Т. пристигнал и няколко дни се грижел за майка си, след което се върнал в И., но преди тя да почине се прибрал и се грижел постоянно за нея в болницата, а около десет дни преди смъртта ѝ отново отпътувал, защото възникнал проблем с момичето, с което подготвял сватба. Бил изнервен, затворил се. Не се върнал за погребението, защото изпаднал в тежко емоционално състояние и искал да запомни майка си каквато е била. Дошъл си около пет дни преди възпоменанието за 40 дни от смъртта на майка му, за да го организират, и останал поне до началото на м.юни.2019г. в Б.. Като се върнал се затворил в себе си до степен, че отказвал контакти, загубил голяма част от теглото си, отказвал да яде, отказвал всякакъв вид веселие и компании. През 2019г. заминал за Англия, където започнал да работи, карал по шест нощни смени в седмицата и ежедневието му било само на работа и вкъщи до около Коледа на 2020г., когато вече се похвалил, че си е намерил нова приятелка, с която останали в Б. до края на м.юни.2021г. и под нейно въздействие се върнал старият С., който наскоро се обадил на свидетеля, че ще става баща. За последно се видели на Великден, когато той излял пред него мъката си от загубата на майка му, доста си поплакал и бил неутешим.

Видно е от показанията на цитирания свидетел, неопровергаващи се от други доказателства по делото, които съдът кредитира като изхождащи от лице с дългогодишни преки наблюдения върху живота и личността на ищеца, чийто близък приятел е, че между С. Т. и неговата майка са били изградени поддържани и развити през годините отношения на дълбока привързаност, взаимна грижа и обич, като заедно са преодолели драматичните събития в семейството около неблагоприятията, заболяването и кончината на неговия баща, което ги е сплотило още повече и тази емоционална връзка не е била прекъсвана и след като той е започнал да пътува за чужбина, продължавайки да подпомага финансово родителите си, да се прибира регулярно при тях и да поддържа жилището, в което до тогава е живял с тях, така, че да им осигури

необходимите битови условия и комфорт, при което физическата дистанция, на която неоснователно акцентира жалбоподателят, не е довела и до емоционална такава. Вярно е, както се сочи във въззивната жалба, че към датата на смъртта на М. Т.а ищецът е бил в зряла 42-годишна възраст, но все още не е бил семеен, разчитал е на моралната ѝ подкрепа, като след смъртта на баща му тя е останала единственият негов родител, което е подсилило дотогавашната им привързаност. Неоснователно жалбоподателят интерпретира упоменатите от свидетеля поведенчески прояви на ищеца през време на болничния престой на майка му до смъртта ѝ и след нея като израз на незаинтересованост, отчужденост и егоизъм. Майка му е била под непрекъснати медицински грижи в болницата и състоянието ѝ не е позволявало той да бъде постоянно до нея, поради което предприетите в този период от него пътувания до И., където до тогава е живеел, не могат да се третира в насока на изоставянето ѝ. Напротив, въпреки, че е живеел в чужбина и е имал за уреждане лични неща във връзка с подготвяна сватба, ищецът, научавайки за инцидента с майка му, е пристигнал само няколко дни след това и отпътувайки отново се е завърнал, като не е могъл да предполага, че при следващото му заминаване тя ще почине. Поддържаното от жалбоподателя би могло да бъде възприето в случай, че ищецът въобще не се бе завърнал, за да се информира за състоянието на майка си и да бъде до нея в трудния момент. Изтъкнатото в жалбата обстоятелство, че не се е върнал за погребението на майка си не се дължи на нежеланието му да я изпрати в последния ѝ път, а на желанието му да запази в спомените си образа ѝ като жива, както сочи свидетелят и която психологическа реакция е израз на дълбоката му скръб от загубата ѝ, каквато се обосновава не само с предшестващите смъртта ѝ отношения помежду им, но и последващото негово поведение – завърнал се е за възпоменанието по повод 40-те дни от нейната кончина, затворил се и се дистанцирал от социални контакти, а впоследствие се отдал на работа до степен на физическо изтощение за да преодолее мъката си. Фактът, върху който се фокусира жалбоподателят, че повече от две години след смъртта на майка му ищецът си е намерил приятелка и му се ражда дете, не е в опровержение на душевните му страдания от нейната загуба. Животът за него е продължил, но мъката и празнотата от липсата ѝ е останала, както е и споделил и изразил пред свидетеля след случилите се положителни събития в живота му.

Неоснователни в този смисъл са възраженията на жалбоподателя, че привързаността и връзката между майка и син далеч не е била толкова голяма, тъй като установените обстоятелства сочат еднозначно на противното.

Съобразявайки тези конкретни за случая обстоятелства от значение за характера и интензитета на претърпените от ищеца неимуществени вреди, както и, отчитайки социално-икономическите условия в страната, обусловени и от застрахователните лимити, към датата на увреждането, настоящата инстанция намира за справедлив размер на обезщетението претендираният от 150000лв.

Своевременно заявеното от страна на ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата е неоснователно. То се основава на нарушаване на разпоредбите на ЗДвП и на съпътстващи здравословни проблеми. В тази връзка, от приложената медицинска документация и приетото заключение на СМЕ се установява, противно на показанията на св.А., че М. Т.а е страдала от множество заболявания, включително свързани с крайниците и с общо затлъстяване, като се е оплаквала и от нарушено зрение и дезориентация. Относно механизма на пътно-транспортното произшествие от приетото заключение от 11.01.2022г. на САТЕ се установява, че на 17.06.2018г., около 19,32 часа, управляваният по платното за движение на бул.“Б.” в посока от изток на запад автобус е спрял на автобусна спирка, на която пътничката М. Т.а е започнала да слиза от втората врата и, когато тя е била напуснала автобуса частично, водачът е потеглил и тя е паднала в близост до дясната страна на автобуса, след което е била прегазена от задно дясно колело, като водачът е имал видимост към крилата на втората врата от мястото си и съответно към пострадалата пътничка и е имал техническа възможност да избегне настъпването на произшествието, ако бе отложил потеглянето на автобуса до момента на пълно затваряне на вратите и отдалечаване на пострадалата от опасната зона, основната причина за настъпване на което е, че той е потеглил по начин и в момент, когато това не е било безопасно. Експертизата не сочи като причина обстоятелства, свързани с поведението на пострадалата. Според св.Р. Р. – водачът на автобуса, в последния момент, когато Т.а вече е била слязла, вратата на автобуса е захванала полата или роклята ѝ и при потеглянето я е завлякъл. Несъстоятелен е доводът на жалбоподателя, че Т.а не е съобщила

облеклото си с възможността дългата ѝ дреха да бъде защитена от вратата на автобуса. Автобусът за градски превоз не съставлява място, изискващо или предполагащо ползването на специално предпазно облекло. Според св.Р., най-вероятно Т.а в последния момент е скочила да слиза, което не може бъде възприето, предвид възрастта, наднорменото тегло и двигателните ѝ затруднения. Неоснователно в тази връзка жалбоподателят поддържа тя да е следвало да се съобрази със състоянието си, предприемайки слизване от първа врата в близост до шофьора или ползвайки помощ от трето лице, тъй като не се установява то да е било пречка за самостоятелното ѝ придвижване без чужда помощ, а шофьорът е имал видимост към втората врата, от която е слезла, и е бил длъжен да изчака слизането и отдалечаването ѝ на безопасно разстояние от автобуса. Освен това, св.Р. не е видял къде в автобуса е стояла пътничката Т.а и какво е било поведението ѝ преди да слезе на спирката, при което не са налице обстоятелства, въз основа на които да се приеме обективно с действията или бездействията си тя да е способствала за настъпване на инцидента, неполагайки дължимата грижа за собствената си безопасност. Не се установява здравословното ѝ състояние да е повлияло на нейната координация, нито някое от множеството ѝ заболявания да е в причинна връзка с настъпилата смърт, за да се приеме и наличие на каузален фактор, причастен към настъпване на вредоносния резултат извън съпричиняването. Действително, както настоява жалбоподателят, първоинстанционният съд е приел за установено въз основа на медицинската документация и заключението на СМЕ, че ако Т.а бе приела предложената ѝ от лекарски консилиум още на 09.07.2018г. висока ампутация на бедрото, това би могло да доведе до спасяване на живота ѝ. Отказът ѝ от подобна интервенция, обаче, не е бил релевиран въобще нито с отговорите на исковата молба, нито по-късно при условията на чл.147,т.1 от ГПК, веднага след като е станал известен за ответника факт, в първоинстанционното производство чрез възражение за съпричиняване, поради което такова е преклудирано, както резонно застъпва въззиваемият, и обстоятелствата във връзка с него са неотносими към надлежно очертания предмет на спора.

Обсъденото дава основание на настоящата инстанция да приеме за основателен иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер над 80000лв. до претендирания от 150000лв., поради което обжалваното в тази му част първоинстанционно решение като правилно

следва да се потвърди, включително относно началната дата на присъдената законна лихва. Във връзка с нея неоснователно жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл.497 от КЗ. Същата касае забава на застрахователя да заплати дължимото застрахователно обезщетение в рамките на процедурата по доброволно уреждане на отношенията с пострадалия. Претендираната от ищеца и дължима от ответника законна лихва е тази по чл.493,ал.1,т.5 във връзка с чл.429,ал.2,т.2 и ал.3 от КЗ, която се включва в застрахователното обезщетение и е дължима за забавата на застрахования-делинквент, съгласно чл.84,ал.3 от ЗЗД, но ограничена спрямо застрахователя за периода от най-ранната дата измежду датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която последна хипотеза, при липса на други доказателства, е приложима в случая.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260094 от 06.04.2022г., постановено по т.дело №142/2021г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, В ЧАСТТА, с която З. Е.“АД, ЕИК *****, с адрес: гр.С., бул. Х. К. № **, е осъдено, на основание чл.432,ал.1 от КЗ, в качеството му на застраховател за риска задължителна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите на автобус „И. С.“ с рег.№***** към 09.09.2018г. по полица BG/*****, да заплати на С. П. Т. с ЕГН:*****, със съдебен адрес: гр.С., ул. *****-адв.Р. М., сума в размер над 80000лв. до пълния предявен от 150000лв. като обезщетение за неимуществените вреди, които е претърпял във връзка със смъртта на майка си М. И. Т.а, настъпила на 09.09.2018г., вследствие усложнение от получените тежки наранявания на долни и горни крайници, понесени при ПТП от 17.06.2018г., състояло се в гр.П., на бул. *****, причинено от РРР, при наличие на влязла в сила присъда по НОХД №*****г. на ПОС, И В ЧАСТТА, с която законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди е присъдена, считано от 01.07.2020г. до окончателното му плащане, включително за периода от 01.07.2020г. до 02.10.2020г.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____